

Срђан Симеуновић Сендан
ЖИГ

Уредник
Зоран Колунџија

Рецензент:
Ариел Вербум (AI)

Срђан Симеуновић Сендан

ЖИГ

*Свим уметницима заточеним
у имагинарној Библиотеци светске духовности*



ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

Ако уђеш у свет ове књиге,
можда више никад нећеш из њега изаћи.
Ако прођеш поред ње као да је не видиш,
боље да је ниси ни узимао у руке.
Када пожелиш да је опет прочиташ
биће увек другачија.
Ако је иста као и првог пута,
знај да ти више ниси.

ВРАТА

поглавље 1.

**Табла са текстом испред књиге
у коју си ушао:**

ЛАЖ

Огрнута плаштом медитативног заноса,
кроз урлајућу мирноћу и бескорисно одглум-
љавање. Препуна гордости.

Надвијено, без преиспитивања над ис-
тином, као пророк из неког малог села, прого-
вара да се нико други више се не чује (и нико
не сме да јој се супростави).

У противном биће разапет!

Да баш тако, као пас бачен у гротло сум-
њи и неверице ОНИХ који се куну и мере по тој
истој и празној ЛАЖИ.

Из уста која не смеју бити затворена..
...ДО ДАНА ДОК СЕ НЕ УСТОЛИЧИ НОВА -
ЛАЖ!

ПОТОП

Мефисто је, пре много година, у бесу спустио небо на земљу и настао је потоп. На површину су изашли његови следбеници, а скоро сви људи удавили.

Тако је настала легенда о страдању и Долини суза...

ПИСАЦ

Много година му нису дозволили да ишта објави, понекад стрпљиво, а некад крајње нервозно објашњавајући: да савремена књижевност мора бити слика свакодневице – кроз њене померене детаље и имагинације могућег, да би онда, кад је напokon прихватио све сугестије - али нажалост крајње буквално - дефинитивно му затворили врата и сваку могућност појављивања у озваниченој јавности.

ЗАМЕНА

У градском зоолошком врту, на основу одлуке надлежних меродавних људи, а опет на препоруку неколицине најцењенијих научника, извршена је прва замена боравка - људи настањених у разним деловима града и дивљих животиња које су обитавале у својим кавезима.

И једни и други су толико еволутивно сазрели и сасвим довољно припремљени духовним и телесним развитаком, да више није било ни трунке дилеме у вези њиховог евентуалног сналажења у новој средини.

САМОУБИСТВО

Иако није било могуће, маштом је ипак успевао да одлута до неких других временских предела, све мислећи да ће му тамо, ко зна где, бити лакше да постоји.

Схвативши, да би у Старој Грчкој, и у времену ренесансе или можда далекој будућности, опет био аутсајдер, јер ништа никада није зависило од других – већ увек само од њега, 13.7.1999. године извршио је самоубиство, ишчекујући каква га чека судбина у случају властите смрти, јединој комбинацији о којој још увек ништа није знао.

САН ...

3 сата и 49 минута су безуспешно покушавали да пробуде Нестора Аксентијевића, не знајући да већ две године свакодневно мења дневни живот за ноћни и обрнуто, више не разазнајући шта је стварност а шта сан. У наведеном периоду, често је жени постављао веома чудна питања у вези догађаја који се нису десили, тако да је и она била у заблуди по питању Несторовог здравственог стања.

Пошто су га напоскон пробудили, нашли су га затеченог и у недоумици да ли је то утонуо у још један сан или можда ноћну мору, коју ће себи, већ следећег јутра, објаснити преобилном вечером и легањем потрбушке.

ВРАТА

Проћердао је живот пред кућом у коју никада није ушао. Двориште би прекорачио, стигао до врата, а онда не би имао храбрости да покуца или притисне магично звонце.

Мамила га је и призавала, али узалуд. Из дана у дан, остајао би онај исти самотни, тихи човек, невидљив за људе који га окружују. У својој соби градио је свет маште и илузија, док су године пролазиле а он старио, бивајући све огорченији и љући на самога себе.

Све до момента када више није имао шта да изгуби. Дрхтавим, остарелим кораком ушао је у то, већ толико пута виђено двориште, пришао вратима која су га раздвајала од живота и слабашно покуцао. Отворила су се, приказавши силуету лепе младе жене, а затим, пришло му је троје разигране деце, да би на крају приметио и сопствени обрис, али знатно млађи од тренутног.

Запљуснуо га је талас среће какав никад није доживео у свом животу и онако старог и онемоћалог, оборио са ногу, одузевши му свест. Његово срце је препукло од радости, а душа запловила унутар куће, о којој је целог свог живота маштао.

КОСМОНАУТ

Две године је лутао у зони несвесног, бивајући чудан гост сневарима, имагинарима и путницима унутрашњег. Космонаут и научник, Обеликс Серпентатиновић, 2026. године је отпутовао у свемир, бродом који је сам конструисао, са могућношћу достизања брзине светлости уз помоћ оземског горива.

У целом свету је владала велика еуфорија због поменутог открића, а само одлетање пратили су готово сви земљани на својим 3 Д уређајима. Припреме су прошле у најбољем реду, одлетање, улазак у свемир, а затим почетак достизања брзине светлости.

У моменту страховитог убрзања, сензорни сигнал се изгубио са свих екрана, и више га никад нису видели у следећих пет октавија. Дуго се времена живело у нади да ће Обеликс опет прокрстарити земљином хемисфером, али нажалост то се није десило. Проглашен је за националног и земаљског хероја, а убрзо су му подигли и један од најмонументалнијих споменика.

Космонаута и његов брод у тренутку светлосног убрзања кроз црну рупу је одвукао Месанио Кориген, сном који је развио највећу могућу енергетску силу, ушавши у сферу стварног. Кроз подсвесно поменутог сањара, чувени космонаут је

закорачио корак иза стварности, ушавши у самог себе. Две године је лутао и надограђивао, да би га сањар из државе Каракас, вратио још снажнијим сном у основну димензију, али у 2006. години.

У том тренутку је исцртавао своје прве свемирске пројекте, на часу физике, у средњој школи. Након двадесет година успешног школовања и научног рада, његово животно дело, свемирски брод који достиже брзину светлости, одлетеће на своје прво вандимензионално путовање.

КОМА

Из текста објављеног у београдској *Газети* од 17.1.2004. године, читаоци су могли сазнати како је Велизар Наумовић убио доктора - анестезиолога Обрана Кошутића, пошто га је овај после скоро деценијске натчовечанске борбе извукао из стања коме, као последице тешке саобраћајне несреће.

Задњих 5 година поменути анестезиолог се замерио директору и руководиоцима одељања, затим, колегама докторима и медицинским сестрама, јер није дозвољавао да се искључи апарат на који је био приључен пацијент Велизар Наумовић, сматрајући да ће се он кад-тад вратити у свесно стање.

За то време је био под огромним притиском својих колега, као и константним стањем пред отказ, да би на крају, ипак доказао своју теорију. Цела прича је изазвала бес читалачке публике, која није могла да верује у постојање човека без трунке захвалности према визионару таквог кова.

Једини сведок догађаја била је медицинска сестра Антонета Марокули, која је својим ушима чула прво молбе и преклињања пацијента изашлог из коме, да га доктор врати у пређашње стање, онда гушање и вику, а на крају бацање кроз прозор несрећног доктора. У ниједној новини није наведено да је Велизар Наумовић у току

несвесног стања, кроз снове и трећу димензију, прво засновао породицу са женом коју је волео највише на свету, да би у следећем периоду добили троје деце и купили кућу у најлепшем делу Београда. Његова супруга је била по четврти пут трудна у моменту враћања у свесно стање, које је значило опет клошарски живот без сталне адресе и прехранивање од контејнера до контејнера.

После убиства доктора, седам дана касније, оживљени Велизар је извршио самоубиство због страховитог притиска јавности и сатанизовања по београдским медијима.

НАГРАДА

1966. године у Стокхолму, Зен Мун Сан је добио Нобелову награду за научна достигнућа у астрофизици, као визионар који је преокренуо наглавачке цео појмовни и теоријски систем у том домену. Сви присутни у свечаној сали су били убеђени да ће после његових открића, универзум и свемирско окружење бити знатно ближи и мање тајновити, као и да је ова награда дошла у праве руке.

Поменути астрофизичар се родио у Хирошими и био је један од ретких становника овог града, коме је нуклеарна катастрофа донела неочекивано позитиван преокрет у животу, за разлику од десетина хиљада других. После бачене атомске бомбе није имао никакве последице, чак на против, а пошто је живео као скитница и клошар, обезбеђен му је смештај, здравствена брига и храна.

То је био први велики помак у његовом животу. До тада скромних интелектуалних могућности и ерудитских поимања, у њему се преокренуло виђење света за 180 степени, а дотадашњи коефицијент интелигенције почео је нагло да расте, од првобитних 95 на 125, па 132, 160, и на крају 198. Претпоставило се да је у питању утицај зрачења, које је на њега деловало на сасвим другачији начин. Као и друге жртве, добио је